

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 6)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

**© Frits Spoelstra
(mei-augustus 2016)**

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 6)

○ Volledig absoluut verlicht	—	4
○ Mayamusement	—	8
○ Vorm en inhoud	—	10
○ Goed fout	—	12
○ 'Ons leven op aarde'	—	14
○ Vrijheid om te sterven	—	16
○ Ego, Maya en valse zelf	—	18
○ Absolute verveling	—	20
○ Het "verlichte" perspectief	—	22
○ Paradigma kloof	—	25
○ De angst voor het niet zijn	—	28
○ Gevoel en emotie	—	31
○ Programma's	—	35
○ Niets is van belang	—	40

VOLLEDIG ABSOLUUT VERLICHT

Verlichting is een lastig begrip dat ik zelden gebruik omdat 99% van de 'spirituele mensen' er een verkeerd idee van hebben. Veel van hen veinzen verlichting en een paar van hen hebben een 'verlichtingservaring' gehad, slechts weinigen zijn werkelijk verlicht. Evenzogoed zijn deze mensen zo in de war dat ze daadwerkelijk geloven dat ik het over hen heb als ik spreek over totale of absolute verlichting. Vandaar dat ik het woord weinig gebruik.

Het veinzen van verlichting is zoiets als weten waar de klok hangt maar geen idee hebben waar de klepel zich bevindt. Je hebt geen fuck aan het veinzen van verlichting, omdat het niet waar is en daardoor een ego gedreven iets. In veel gevallen van de mensen die verlichting veinzen, zijn die mensen werkelijk gaan geloven dat ze verlicht zijn, ook al is het nog steeds niet waar. Ego is daar ontzettend blij mee, omdat zulke mensen nooit meer een poging zullen doen om werkelijk te ontwaken.

Het merendeel van de spirituele gemeenschap bestaat uit zoekers naar verlichting en veinzers van verlichting. Slechts een klein deel van hen heeft werkelijk een verlichtingservaring gehad. Daarna zijn ze dit gaan verwarren met werkelijke verlichting en zijn ze alsnog verlichting gaan veinzen of erin gaan geloven; wat beiden niet waar is. Een verlichtingservaring is een kijkje in de keuken van eenheid, niets meer en niets

minder. Je hebt dan een glimpje gezien van wat 'het' is, maar je bent niet verlicht.

Ik heb zelf een paar verlichtingservaringen gehad en ze zijn geweldig. Van sommige kun je maanden in euforie verblijven, maar dat is alleen omdat het zo overweldigend is dat je letterlijk niet weet wat je is overkomen. Ikzelf heb dit nooit verward met verlichting en dat is mijn redding geweest van het wegzinken in het zichzelf bestendige ego gedreven spirituele wereldje.

Dus dan blijft de vraag over: wat is verlichting dan wel?

Verlichting, voor het woord gecorrumpeerd werd door ego, is het wegvallen van ego. Het ego is een woord dat verwijst naar 'het idee van afscheiding' waarin blijkbaar geloofd is. Vanuit die geloofs-situatie is ego gecreëerd om de (onmogelijke en dus niet bestaande) afscheiding te bewijzen en in stand te houden middels verdeel en heers. Ego zet alles en iedereen tegen elkaar op en moet dat door de (schijnbare) jaren heen met steeds extremere methodes doen. Er is nu niet meer geweld dan vroeger in de schijnbare wereld, het is alleen extremer en wordt directer gecommuniceerd middels de media en het internet (wat ego middelen zijn, zoals alles op aarde ego middelen zijn).

'Volledig absoluut verlicht' is het volledig wegvallen van dat ego. Dit betekent dat er geen dit en geen dat meer is, geen tweedeling en geen scheiding, geen ik en geen jij. Er is geen depressie en geen *geen* depressie. Er is geen geluk en geen *geen* geluk. Niet dit en niet dit, neti neti. Er is niets meer dat 'leuk' is

omdat er niets is dat 'niet leuk' is. Zonder tegenstelling valt letterlijk alles weg.

Depressie, geluk, leuk, fijn, maar ook vervelend, ongelukkig, klote of kut, zijn lege woorden. Na totale verlichting hebben die woorden geen betekenis meer en zijn niet iets wat je kunt 'zijn'. Iedereen die beweert alleen maar gelukkig te zijn na verlichting en alleen maar 'goed' te willen doen en te willen samenleven met de mensen om hem/haar heen en voor alles en iedereen het beste voor te hebben, dankzij die verlichting, is niet verlicht! Absoluut en totaal NIET verlicht.

In het slechtste geval veinst die persoon verlichting, in het minst slechte geval gelooft deze persoon werkelijk dat hij/zij verlicht is; in beide gevallen is het niet waar! Iemand die volledig verlicht is, zo is de ervaring 'hier', geeft niets om anderen of om geluk of om 'goed doen', omdat hij/zij op cellulair niveau 'weet' dat er geen scheiding is — er zijn geen anderen, er is geen wereld en —het meest belangrijke— er is geen ego meer die iets wil veranderen of doen. Er is geen wereld te verbeteren als er geen wereld is! Er zijn geen mensen te redden als er geen mensen zijn!

Wat niet wegneemt dat er verlichte mensen zijn die willen samenleven met de schijnbare anderen en alleen maar schijnbaar 'goed' doen, maar zij zullen nooit beweren dat zij dat doen omdat ze verlicht zouden zijn.

Verlichting is niet totale gelukzaligheid, verlichting is de totale dood van het 'zelf', de dood van het ego en de persoon die je dacht te zijn. Vandaar ook de opmerking dat niemand verlicht kan worden of zijn, omdat de persoon —het 'ik'— dood is en, zoals een dood persoon betaamt, niets meer kan worden of zijn en nergens meer om geeft. Er is gezien dat er geen ego, geen wereld en geen lichaam is —kortom: geen ik— dus wat is er dan nog over dat blij kan zijn, gelukkig kan zijn, depressief kan zijn, 'anderen' kan helpen of überhaupt ene fuck kan geven om wat overduidelijk een illusie en droomstaat is?

Totale verlichting is de absolute dood van het 'zelf'. Er is dan letterlijk niets meer over van dat wat nooit is geweest. Einde verhaal! Full fucking stop!

MAYAMUSEMENT

Het hele schouwspel van Maya ("mayamusement") is er op gericht om de aandacht op mij als lichaam en geest te blijven richten. Ik doe dit of dat, ik denk dit of dat, ik zeg dit of dat, ten opzichte van iets of iemand anders. Het enige doel hiervan is om mijzelf als afgescheiden te ervaren.

Daarbovenop komen de reacties van de schijnbare mensen om mij heen die het leuk of niet leuk vinden wat ik doe, leuk of niet leuk vinden wat ik denk en leuk of niet leuk vinden wat ik zeg en gedreven door Maya/Ego daar iets van vinden. Dit heeft als enig doel het gevoel van 'ik en de anderen' te creëren en het gevoel van afscheiding te versterken.

Daarbovenop komen nog de mensen die zich persoonlijk aangesproken voelen door wat ik zeg, schrijf of zelfs denk. Sommigen voelen zich beledigd, gekleineerd of erger. Ook dit is onderdeel van het mayamusement en heeft als enig doel dat ik mij dan schuldig ga voelen tegenover die mensen en mij ga verontschuldigen voor wat ik gezegd of gedaan heb.

Maar... ik voel mij niet schuldig en ik verontschuldig mij niet!

Het punt is namelijk dat het onmogelijk is om iets verkeerd te doen of te zeggen, het kan alleen als verkeerd of fout worden geïnterpreteerd door de mensen om mij heen. Ik kan niet iemand beledigen of kleineren. Het is die ander die zichzelf beledigd of

gekleineerd voelt en dat is simpelweg niet mijn probleem maar het probleem van degene die zich beledigd of gekleineerd voelt.

Ik weet namelijk dat het beledigen niet waar is. Het is vooral ook ontzettend dom en onzinnig om jezelf beledigd te voelen door iets wat jij denkt dat gezegd is. Het is namelijk alleen maar jouw interpretatie van wat er gezegd is. Simpel gezegd: het beledigen en beledigd zijn speelt zich alleen af in jouw hoofd. Jij verzint het en gelooft het, en dat kan nooit het probleem zijn van iemand anders. Het beledigen is altijd het probleem van degene die zich beledigd voelt en nooit van degene die beschuldigd wordt van het beledigen.

Het hele spel van "ja maar jij dit en ja maar jij dat", het wijzen naar elkaar en het beschuldigen van elkaar, is mayamusement dat puur en alleen bedoeld is om mensen tegen elkaar op te zetten (verdeel en heers) om de niet bestaande afscheiding te bewijzen en in stand te houden.

VORM EN INHOUD

Even een korte opmerking over vorm en inhoud. Veel zoekers geloven dat hetgeen een "leraar" zegt (zijn onderwijs) en dat wat een "leraar" doet (zijn handelen) niet tegenstrijdig mag zijn. Wanneer dat wel zo is en het handelen van de "leraar" staat haaks op zijn onderwijs, dan focussen veel zoekers op zijn handelen (de vorm) en wordt zijn onderwijs (de inhoud) als ongeloofwaardig bestempeld.

Dit is natuurlijk niets anders dan ego's/maya's methode om je in de war te brengen en er voor te zorgen dat je niet zult ontwaken. Het is een geweldig functionele methode die er voor zorgt dat zeker 90% van de zoekers nooit zullen ontwaken. Dat is een hoog percentage, maar het is ook niet gemakkelijk om te ontwaken. Het is simpel, het simpelste wat er bestaat, maar gemakkelijk is het niet.

Mijn tip is om altijd voor ogen te houden dat "de vorm" van geen enkele waarde is, omdat "de vorm" niet bestaat. Er is alleen denkgeest en denkgeest communiceert alleen met gedachten waarvan woorden de symbolen zijn. Als je werkelijk wilt ontwaken (en ik begrijp dat niet iedereen dat wil; zelfs veel van degene die beweren het wel te willen) dan moet je je alleen richten en focussen op "de inhoud" — dat wil zeggen: de gedachten achter de symbolen.

Elke keer wanneer je een gedachte afwijst omdat de bezorger van die gedachten zich niet gedraagt zoals jij vindt dat hij zich zou moeten gedragen, afgaande op de woorden die hij spreekt en de leer die hij onderwijst, verzet je je tegen het ontwaken en geef je aan dat je eigenlijk niet echt wilt ontwaken. Daar is verder niets mis mee, maar weet wel dat je er letterlijk geen reet mee opschiet.

GOED FOUT

Goed, juist, fout of verkeerd zijn niets anders dan woorden die we gebruiken om de mening die wij over een gebeurtenis, een mening of iemand hebben te uiten of vorm te geven. Het zegt nooit iets over de gebeurtenis, de mening of die iemand en heeft geen enkele basis in waarheid.

Hetzelfde geldt voor gelijk en ongelijk. Niemand heeft ooit gelijk of ongelijk gehad, omdat het altijd alleen maar een mening is en elke mening is subjectief en alles wat subjectief is, is niet waar.

Er is alleen de gebeurtenis, er is alleen de mening en er is alleen de persoon, de rest is subjectief en staat niet in marmer gebeiteld. De gebeurtenis, de mening of de persoon IS wat het IS. Het is niet goed, verkeerd, juist of fout, het is alleen maar wat het is op dit moment: een gebeurtenis., een mening of een persoon.

Wanneer je ontwaakt bent uit de droomstaat is er niets dat goed, fout, juist of verkeerd is. Het is alleen maar wat het is en het is omdat het is. Wat overblijft zijn de persoonlijke voorkeuren die inherent zijn aan het lichaam (je 'vlees-kostuum') dat je draagt om te kunnen functioneren in deze duale wereld.

Ik ben redelijk ontwaakt, al zeg ik het zelf, en ik ervaar steeds meer een wereld waarin niets goed of fout is. Er zijn mensen/meningen/gebeurtenissen die ik fijn vind en

mensen/meningen/gebeurtenissen die ik niet fijn vind, maar ik kan ze niet labelen als goed of fout. Zelfs als mij iets overkomt wat ik extreem niet fijn vind, dan nog kan ik het niet fout of verkeerd noemen, omdat het is wat het is op dit moment.

Er is nog nooit iets gebeurd dat goed of fout is en er zal nooit iets gebeuren dat goed of fout is. Je kunt het fijn of niet fijn vinden, prettig of onprettig, maar dat is puur persoonlijk en zegt niets over de gebeurtenis. Goed, fout, juist en verkeerd (en zo zijn er nog meer oordelen) zijn onzin en 100% onwaar, maar je mag het wel leuk of niet leuk vinden zolang jij je maar realiseert dat dit puur persoonlijk is.

Als laatste wil ik nog vermelden dat de spirituele new age mantra "alles is goed" of "alles is perfect" net zo onzinnig en onwaar zijn als de oordelen goed, fout, verkeerd of juist. Alles is niet goed of fout, alles is niet perfect of imperfect... Alles IS.

'ONS LEVEN OP AARDE'

Het is niet zo dat de illusie van vaste vorm, wij in dit universum, niet bestaat, het enige is dat het niet waar is. Dus —en hier hebben we alweer een paradox— hoewel het niet bestaat omdat het niet waar is, bestaat het wel omdat we het ervaren.

Simpelweg zeggen dat er alleen denkgeest is, of alleen de illusie van vorm, of alleen de droomstaat, verwijdert niet de ervaring van vaste vorm, werkelijk leven en dood en het feit dat wij er middenin lijken te zitten.

Het gaat niet om het verlaten van de droomstaat, want wij als personen zijn niet in staat om de droomstaat de verlaten.

Iedereen die gelooft dat letterlijke bevrijding hier en nu uit de droomstaat het doel is, moet zijn verwachtingen bijstellen of liever geheel verwijderen. Wij als personen bestaan alleen in de droomstaat, zonder droomstaat bestaan wij niet. Wij kunnen de droomstaat niet als persoon verlaten en er is geen manier om te verifiëren of er überhaupt een droomstaat bestaat als wij er niet zijn. Kortom: de droomstaat bestaat maar is niet waar, net zoals wij bestaan maar niet waar zijn.

Ontwaken uit de droomstaat is niets anders dan inzien dat de droomstaat bestaat, maar dat het een droom-staat is en dat het dus niet waar is, en vervolgens is dat het gegeven waarmee we te maken hebben. In die droomstaat gebeuren nog steeds dezelfde dingen die voorheen gebeurden waarop we precies

hetzelfde kunnen reageren als voorheen, alleen zonder de persoonlijke identificatie van "dit overkomt mij en o, o, o, wat is dat erg"; want het overkomt niemand — het gebeurt, het is, en het maakt uiteindelijk geen flikker uit omdat het niet waar is.

De enige manier om letterlijk deze droomstaat te verlaten is door het lichaam af te werpen en te sterven, en dat is waar iedereen uiteindelijk naartoe gaat. Bevrijding uit de droomstaat is onvermijdelijk, maar heeft uiteindelijk niets met onszelf te maken —met dat wat we geloven te zijn in de droomstaat— omdat we slechts personages lijken te zijn in een groots opgezet toneelstuk dat we "Ons Leven Op Aarde" zouden kunnen noemen. Aan het einde van de voorstelling werpen we ons kostuum af en gaan we gewoon naar huis, of liever gezegd: stoppen we met acteur te zijn en lossen we op in dat wat is. Easy does it!

VRIJHEID OM TE STERVEN

Dit een persoonlijke mijmering en iedereen mag er mee doen of van vinden wat hij of zij wil.

Ik heb de 23ste van deze maand voor het eerst in een vliegtuig gezeten in een vlucht van Amsterdam naar Wenen. Ik vind het een geweldige ervaring om zo hoog boven de aarde te vliegen. Vooral het opstijgen en dalen is bijzonder gemakkelijk.

Tijdens het vliegen en uit het raam kijken overviel me de gedachte dat ik in een vliegtuig zit dat door mensen is gemaakt en dus, vanzelfsprekend, nooit perfect kan zijn. Vervolgens realiseerde ik me dat, als dit vliegtuig nu zou neerstorten, ik er absoluut vrede mee zou hebben. Ik voelde dat, als het zou neerstorten, ik zelfs nog van die gebeurtenis zou kunnen genieten voor we aarde zouden raken.

Tijdens die vlucht kwam ik er achter dat ik de volledige vrijheid heb om te sterven, en als het gebeurt is dat geen enkel probleem.

Ik heb me daarna voorgesteld hoe het zou zijn als de trein waarin ik zat zou verongelukken, en ook toen voelde ik de vrijheid om te sterven... ik zou er geen enkel probleem mee hebben als de trein zou verongelukken. Later, toen ik met iemand meereed in een auto, merkte ik dat ik geen enkel probleem zou hebben als we nu zouden verongelukken of aangereden zouden worden door een tegenligger.

Ik zie sterven niet als een probleem en zelfs niet als een einde van wat ik ben; alleen het lichaam sterft en dat heeft niets met mij te maken. Op de terugreis naar huis, in de trein en later in het vliegtuig was er wederom de vrede om te sterven, de vrede om te verongelukken, de vrede om neer te storten. Het zou helemaal oké zijn geweest... niets mis mee... geen enkel probleem.

EGO, MAYA EN VALSE ZELF

Ego en Maya zijn geweldig. Ze laten ons denken dat ze twee verschillende entiteiten zijn — Ego (ik, ik, ik) in ons en Maya (de illusie) buiten ons — waardoor we niet precies weten waar we het moeten zoeken wanneer we willen ontwaken uit de droomstaat. Maar ze zijn één en hetzelfde (in ons, want er is niets buiten ons) en het zijn niet eens entiteiten.

Ego = Maya en Maya = Ego, beiden onderdeel van de "valse zelf". Ego projecteert alles op onszelf wat Maya buiten ons projecteert, waardoor we het "persoonlijk" gaan opvatten. Maya creëert de illusionaire buitenwereld en Ego zorgt ervoor dat we er (vaak emotioneel) op reageren, maar beiden zijn twee kanten van dezelfde munt: de valse zelf.

Ter verduidelijking: het schijnbare bestaan van die "valse zelf" houdt niet in dat er een "ware zelf" bestaat, want wanneer de "valse zelf" wegvalt blijft er alleen "geen zelf" over. De "valse zelf" is "vals" omdat het een illusionaire zelf is, en omdat deze "valse zelf" een illusie is, kunnen Ego en Maya vanzelfsprekend ook niet bestaan. Bovendien, omdat waarheid non-duaal is, bestaat er geen tegendeel voor "valse zelf", alleen "geen deel"; dus: "geen zelf".

Het is extreem lastig om voortdurend bewust te zijn van het feit dat we emotioneel reageren op iets dat gecreëerd wordt vanuit ons eigen "valse zelf" en bovendien net als die "valse

zelf" niet waar is. Hierdoor is elke actie die we als gevolg daarvan ondernemen gebaseerd op iets dat nooit werkelijk is gebeurd, waarna we opnieuw zullen reageren op die nooit gebeurde gebeurtenis — te weten: de eerste reactie op een niet gebeurde gebeurtenis... et cetera ad infinitum...

En zie daar de wereld waarin we geloven te leven, van begin tot eind gebaseerd op illusie op illusie, onware gebeurtenis op onware gebeurtenis, valse waarneming op valse waarneming, geïnterpreteerd door een "valse zelf" en bekokstofd door een onbestaand Ego en Maya.

Zoals Johan Cruyff al zei: "Je gaat het pas zien als je het door hebt."

ABSOLUTE VERVELING

Ik ben eigenlijk niet meer in staat om iets te lezen van een ander, of te luisteren naar een ander, of een video te bekijken van een ander die doormaakt of heeft doorgemaakt wat ik heb ondergaan. Er is letterlijk niets dat mijn interesse kan wekken.

Daar is in principe niets mis mee, ware het niet dat ik wel nog steeds 24 uur per dag heb, en 7 dagen per week en 365 dagen per jaar, om te vullen met god-mag-weten-wat. De Droomstaat boeit me niet, het belooft me niets dat ik wil hebben, maar zolang ik in dit lichaam schijn te zitten heb ik er wel mee te maken.

Dit levert misschien wel een nieuwe uitdaging op, namelijk het volledig accepteren en omarmen van absolute verveling, maar ook dat boeit me niet. En het is absolute verveling, tot op het niveau dat zelfs gebeurtenissen als laatst in Nice, waar een vrachtwagen inrijdt op een mensen menigte, of een Coup in Turkije, mij absoluut niets doet.

Ik zie meteen wat het is, de machinaties achter de schermen (wie er achter zit en waarom het gebeurt), zoals een goed conspiracy-onderzoeker betaamt, maar ik voel er niets bij en voel ook geen noodzaak om er iets over te zeggen... het verveelt mij letterlijk, net als de reacties die andere mensen wel ventileren.

I truly do not give a shit anymore... en verveel me dus tot ik hopelijk letterlijk een keer dood neerval. Ook dit kan ontwaken dus opleveren, maar het is niet anders.

HET "VERLICHTE" PERSPECTIEF

Ik denk dat ik maar eens arrogant moet gaan doen en een poging ga wagen om te beschrijven wat het verlichte perspectief is en hoe alles er vanuit dat perspectief uitziet. Dit ongeacht wat ieder ander er van zegt — verlicht of niet verlicht — en puur en alleen beschreven vanuit mijn eigen perspectief.

Dat gezegd hebbende, dien ik te vermelden dat er niet zoiets bestaat als een verlicht persoon en daarmee automatisch ook niet zoiets als een verlicht perspectief. Het verlichte perspectief is niets meer, noch minder, dan het uitzicht van iemand die ontwaakt is uit de Droomstaat. Hij ziet "het" helder waar ieder ander met ontzettend veel inzet en overgave zijn best doet, en daarin slaagt, "het" in het geheel niet te zien; *while it's hiding in plain sight!*

Simpel gezegd — maar incorrect — ziet de ontwaakte persoon eenheid waar vrijwel alle andere mensen dualiteit zien. Hij ziet één waar de rest twee ziet en het komt niet in hem op om te denken dat hijzelf niet direct deel is van dat één. Hij ziet wat is in plaats van wat niet is. Waar een ander vrijwel zeker verschillende entiteiten en voorwerpen ziet, ziet de ontwaakte persoon geen onderscheid, scheidslijnen of verschil.

Dit betekent niet dat hij iets anders ziet dan de niet ontwaakte persoon, alleen dat hij er geen overtuigingen, aannames en geloven op projecteert. Hierdoor ziet hij tweedeling en

tegenstelling voor wat het werkelijk is, namelijk: non-duaal. Alles wat hij ervaart is een uitbreiding van hetzelfde en niet meer van alles.

Alles is niet één, nee, er is simpelweg geen "alles". Hierdoor ziet de ontwaakte persoon geen verschil tussen het één en het ander, omdat er geen "ander" is. Er zijn geen tegenstellingen, het één staat niet tegenover het ander, het één is niet beter of slechter dan het ander, omdat er geen "ander" is.

Dát is wat we het werkelijk verlichte perspectief zouden kunnen noemen — of liever gezegd: het uit de Droomstaat ontwaakte perspectief — en het is voor iedereen toegankelijk door gewoon de ogen te openen en te zien wat is zonder er een betekenis of een waardeoordeel aan te hechten. Zie niet wat je denkt dat het is, zie niet wat je wilt dat het is, zie niet wat je gelooft dat het, zie niet wat het woord beschrijft dat het is, maar zie wat het is.

Dit, wat ik hier schrijf, heeft niets met kennis te maken, niets met "ik die weet dat het zo moet zijn", maar alles met de directe persoonlijke ervaring dat er geen scheidslijn bestaat tussen het één en het ander, omdat er geen "ander" is en vanzelfsprekend ook geen "één". Er bestaat geen ruimte tussen daar waar het één stopt en het ander begint, omdat er geen "ander" en geen "één" is.

Niets is "iets" ten opzichte van "iets anders". "Mooi" doet er niet toe omdat "lelijk" niet gezien wordt, en andersom. Niets is

"fout" omdat "goed" niet gezien wordt, en andersom. Er is alleen dat wat is en alles bevindt zich schijnbaar daarin, alles vindt schijnbaar plaats in dat wat is en er is niets buiten dat wat is... en dat is non-duaal omdat er buiten dat wat is niets anders is... er staat niets tegenover, er is geen tegendeel... het is wat is.

Voor de niet ontwaakte persoon klinkt dit als complete bullshit en onzin, dat begrijp ik heel goed. De enige manier om er achter te komen of wat ik zeg juist is, is door je ogen te openen en zelf te komen kijken. Als je dat echt heel erg serieus doet, dan zul je gaan zien wat ik hierboven heb beschreven. Er is alleen dat wat is en er is niets anders buiten dat, zo simpel is het.

Zo, dit was puur en alleen voor mijzelf een oefening om het onmogelijke op papier te zetten. Volgens mij wel redelijk geslaagd, maar ja, voor mij is het dan ook gesneden koek. Ik ben benieuwd of het ook "duidelijk" is voor andere mensen.

Uhm... welke andere mensen?

PARADIGMA KLOOF

Op een gegeven moment, zo zou je denken, moet je ophouden met het geloven in Sinterklaas, maar schijnbaar is niets minder waar. De meeste mensen doorlopen hun hele leven gelovend in sprookjes en fantasieverhalen. Ze staan 's ochtends op en beginnen met geloven dat de afbeelding die ze in de spiegel zien daadwerkelijk zichzelf zijn en dat de persoon die zij zijn van belang is en iets moet doen met dat leven dat het heeft; een leven waarvan ze ook geloven dat het absoluut waar is.

Een belangrijke toevoeging is dat dit bovenstaande ook geldt voor de meeste 'spirituele' mensen, alle 'new age' en 'religieuze' mensen en een ongekend groot deel van de 'verlichte/ontwaakte' mensen.

Op zich is daar niet zo heel veel mis mee, omdat het uiteindelijk, of iemand er nu wel of niet in gelooft, allemaal sprookjes zijn; dus het doet er uiteindelijk niet toe en wat is zal zijn (blah blah blah, etc., you know the drill). Het punt is dat het leven veel overzichtelijker en eerlijker kan zijn als je niet zou geloven in sprookjes en fantasieverhalen, maar dat is verder niet mijn probleem.

Mijn probleem met dit gegeven is niet echt een probleem, maar eerder een ongemak dat ik steeds sterker ervaar en dat ik graag wil opschrijven om het buiten mij te plaatsen, en dat doe ik door het te delen met de mensen die de moeite nemen deze

weblog te lezen. Het ongemak is te omschrijven als "leven in een ander paradigma dan mijn omgeving".

Ik weet dat Jed McKenna hierover heeft geschreven en dat ik de eerste keer dat ik het las dacht 'goh, wat overdreven', maar dat is het niet. Ik ervaar nu 'hier' dat hoe langer ik 'wakker' ben, hoe minder makkelijk ik 'begrijp' waarom andere mensen doen wat ze doen, zeggen wat ze zeggen en geloven wat ze geloven.

De kloof tussen de tijd dat ik in het vorig paradigma leefde — het paradigma waarin iedereen leeft, het paradigma van 'dit leven, het universum en alles daarin is waar' — en direct ervoer hoe dat is, en het paradigma waarin ik me nu bevindt en me moet herinneren hoe het was in dat andere paradigma, Omdat ik in een andere realiteit leef, wordt langzaam maar heel zeker groter en groter.

Hierdoor moet ik steeds meer moeite doen om te begrijpen waarom mensen doen wat ze doen en dat kost me steeds meer energie. Soms lukt het me echt niet, dan ben ik niet in staat om te geloven dat wat ze doen, zij ook daadwerkelijk oprecht doen; ik kan me dan niet meer inleven in hun motieven, hun paradigma.

Een ander deel van het ongemak is dat andere mensen volledig redeneren vanuit hun eigen paradigma, het paradigma waarin vrijwel iedereen zich bevindt, en niet eens in staat zijn om zich mijn paradigma voor te stellen... omdat ze er nog nooit zijn geweest en in vrijwel de meeste gevallen niet eens weten

dat het bestaat. Bovendien kennen de meeste mensen mij van 'vroeger' en geloven ze oprecht dat ik nog steeds die persoon ben die zij van 'vroeger' kennen. Niets is minder waar.

Met andere woorden, waar ik nog enigszins kan begrijpen waarom andere mensen doen wat ze doen en geloven wat ze geloven, snappen zij helemaal niets van mijn uitgangspunten (mijn paradigma) en moet wat ik zeg en schrijf volslagen gestoord overkomen. Dat zou geen probleem zijn als ik me zou kunnen blijven voorstellen wat hun motieven zijn, omdat ik me hun paradigma kan herinneren, maar dat wordt steeds lastiger.

De uiteindelijke uitkomst moet haast wel zijn dat ik niet meer kan converseren met 'die andere mensen in die andere wereld' omdat ik hen simpelweg niet meer begrijp en zij mij ook niet. Ik heb nu al heel vaak dat ik niet begrijp waarom zij niet begrijpen wat ik zeg, ik snap niet hoe ze het kunnen 'missen'.

Ik weet dat dit mijn ongemak is, mijn 'probleem', maar ik wilde het hier toch even opschrijven en delen.

DE ANGST VOOR HET NIET ZIJN

De mens is een uitzonderlijk wezen, het enige wezen dat niet 100% draait op instincten maar zelf dient te beslissen wat wel en wat niet. Hierdoor kan de mens terugdenken (resultaten uit het verleden afwegen) en vooruitkijken (wat zouden de mogelijke resultaten kunnen opleveren). Hierdoor is de mens ook het enige wezen dat kan verzinnen dat het dood gaat, of kan bedenken dat het dood zal gaan omdat het de dood van een ander wezen kan projecteren op zichzelf.

De mens ziet de dood niet zozeer als het einde van het leven, maar vooral als het einde van hemzelf. De mens is niet zozeer bang voor de dood als wel bang om niet meer te bestaan. De mens is niet bang voor het sterven, maar voor de realisatie dat alles wat hij doet uiteindelijk volledig voor niets is en dat hij daadwerkelijk volledig zal verdwijnen. De mens kan, ongeacht wat hij zelf zal beweren, de dood alleen benaderen vanuit absoluut egoïstisch standpunt en alleen zien als het einde van zichzelf.

Dat is waarom de mens leeft alsof hij het eeuwige leven heeft en hij het idee van de dood en zijn zinloze leven wegduwt door een sprookjeswereld te verzinnen waarin hij, in potentie, alles kan hebben en doen wat hij wil en alles mogelijk is en hij —tot het tegendeel is bewezen— het eeuwige leven heeft. Sommige mensen verzinnen zelfs een leven na de dood en maken het

leven op aarde zinvol door te dromen dat wat ze hier doen op aarde de kwaliteit van het leven na de dood zal verbeteren, en andere mensen verzinnen dat ze ooit terug zullen komen om een nieuw leven te leiden.

Dat is ook waarom de meeste mensen niet willen horen dat zelfs dit leven dat ze denken te hebben, dit enige leven op deze aarde, slechts een Droomstaat leven is en niet waar is.

'Spirituele' mensen willen nog wel spelen met het idee dat er geen 'ik' is, maar zelfs dan is er nog wel iets van een entiteit, een lichaam-geest-bewustzijn-iets, dat leeft in 'liefde' en wat niet.

Ook zij onderdrukken en ontkennen uiteindelijk het simpele feit dat zij niet bestaan, of uiteindelijk niet meer zullen bestaan, en dat het leven dat ze leiden zinloos is en van geen enkel belang.

Het uitroepen van de mantra "ik besta niet!" betekent geen reet als je niet de moeite neemt om je absoluut bewust te zijn van wat dat werkelijk inhoudt. Want als jij niet bestaat, wat voor bewijs heb je dan dat er überhaupt iets bestaat? Als je dat op je in laat werken en het tot je laat komen als een absolute realiteit met letterlijk al zijn consequenties, dan bestaat er de kans dat er 'angst' opkomt. Dat is de angst om niet te bestaan, de angst voor de dood, de angst voor de zinloosheid; de angst voor het niet zijn.

Het is de angst die iedereen heeft, maar onderdrukt. Een groot aantal mensen zal beweren dat ze niet bang zijn voor de dood, maar die weten niet wat ze zeggen, omdat de angst onderdrukt is

door jaren en jaren van socialisatie. De mens moet zichzelf trainen om de angst voor het einde, de angst voor het niet bestaan, te onderdrukken omdat het anders niet kan functioneren in de maatschappij. Het is die angst die hen compleet onbewust aanstuurt om iets te doen met hun leven, om iets te creëren dat blijvend is, om te bewijzen dat ze bestaan en er toe doen, om geliefd te zijn of geaccepteerd te worden, om mee te kunnen doen, et cetera.

Door die angst te herkennen en te erkennen en daar in te duiken, in plaats van de angst weg te duwen en te ontkennen, ontstaat er de mogelijkheid om verder te komen, door de poortloze poort te stappen (als het ware). Door werkelijk het idee dat je niet bestaat en dat niet alleen jouw leven maar letterlijk alles uiteindelijk zinloos is te omarmen als absolute werkelijkheid (in plaats van een leuke spirituele mantra die je even kunt vergeten wanneer je de was moet doen of de hielen van je baas of geliefde moet likken), kun je ontwaken uit de Droomstaat en ervaren hoe de werkelijke werkelijkheid er uitziet.

Als je de angst om niet te zijn volgt, leidt het je als het ware naar de poortloze poort, omdat die angst als doel heeft die poortloze poort aan het gezicht te onttrekken.

GEVOEL EN EMOTIE

Ik kan me niet herinneren of ik het ooit over het verschil tussen gevoel en emotie heb gehad. In de taal worden de twee door elkaar heen gebruikt, alsof ze ongeveer hetzelfde betekenen, maar er is een groot verschil.

Gevoel is de sensatie die we in het lichaam voelen wanneer er iets gebeurt of wanneer we iets of iemand tegenkomen. Dat kan een gevoel van liefde zijn, maar ook van onvrede, verveling of haat. Dit levert een sensatie in het lichaam op en dat is wat we voelen en waar het lichaam in eerste instantie op wil reageren... als het de kans zou krijgen.

Wanneer ons ego-denken er mee aan de haal gaat —wat binnen een seconde gebeurt— verzint het een reden waarom we dat gevoel, die sensatie, hebben, en wordt het een emotie. Met andere woorden: emotie is de door ego gecreëerde rationalisatie van gevoel; emotie is de bedachte verklaring voor- en betekenis van een gevoel — Ego vertelt ons als het ware: “ik voel/ervaar dit omdat dat en dat gebeurd is of die en die dit en dat heeft gezegd/gedaan.” — en we geloven dat dit waar is terwijl dit niet zo is.

Gevoel is een lichamenlijk iets, terwijl emotie een ego dingetje is. Met het gevoel is niets mis, dat is er of is er niet en als het komt dan gaat het ook weer zolang we het niet vastgrijpen met ons ego en er iets van maken wat het niet is. In de praktijk

nemen de meeste mensen nooit een beslissing naar aanleiding van een gevoel in het lichaam, de beslissingen die ze nemen — ongeacht welke beslissing wanneer dan ook— worden pas genomen wanneer het ego er mee aan de haal is gegaan en het als emotie laat ervaren.

Wanneer beslissingen worden genomen op grond van emotie zijn ze nooit weldoordacht, ook wanneer ons ego-denken ons ervan overtuigd dat we het weldoordacht hebben besloten. Zonder het ego-denkende systeem dat emotie creëert uit gevoelens, zouden we —zo vermoed ik— geheel anders reageren op onze omgeving en zouden we ook heel anders met onze omgeving omgaan.

Niettemin denken de meeste mensen dat, als we niet zouden nadenken voor we reageren, het een janboel zou worden. Dit komt omdat we gevoel (lichamelijk, intuïtief, natuurlijk) verwarren met emotie (ego, denken, onnatuurlijk). We noemen gevoel emotie en emotie gevoel. We geloven dat reageren op gevoel (wat we emotie noemen) ondoordacht is en dat we rationeel reageren wanneer we nadenken voordat we reageren, terwijl dat nou juist reageren vanuit emotie (ego) is en dus ondoordacht.

Ons ego (het denken) reageert alleen vanuit emotie en is er niet op uit om het beste voor het lichaam te verkrijgen. Ego is alleen bezig om te bewijzen dat het bestaat (wat niet zo is) en doet alles wat het denkt te moeten doen om te overleven, ook als

dit ten koste gaat van het lichaam waarin het zich schijnbaar bevindt. Ego gelooft gek genoeg (maar dat is weer een heel ander onderwerp) dat het bewezen heeft dat het bestaat wanneer het lichaam komt te overlijden; ego gelooft werkelijk dat het de overwinnaar is wanneer het lichaam sterft... zo gestoord is ego, vergeet dat niet.

Ons lichaam daarentegen, wil alleen reageren op grond van gevoel en heeft slechts één simpele taak en één simpel doel: zo lang mogelijk zo gezond mogelijk leven. Dit houdt in dat als we vanuit gevoel leven, we ons lichaam zo gezond mogelijk zouden houden (we zouden vanzelf beter letten op wat en hoe we eten, welk gif we wel of niet in ons lichaam zouden pompen) en we zouden bovendien vanzelfsprekend onze directe omgeving beter verzorgen, omdat het lichaam begrijpt dat we een gezonde omgeving (milieu) nodig hebben om te kunnen overleven.

Ego is niet bezig met of voor het lichaam, ego is alleen bezig met en voor zichzelf waardoor het alles wat niet vanuit zichzelf komt, confisqueert en omvormt tot iets waarmee ego kan werken. Zo worden gevoelens omgezet tot emoties en krijgen ze een verwrongen en verdraaide betekenis en een emotionele lading die het van origine niet heeft. Het gevoel wordt door ego letterlijk omgezet tot een illusionaire emotie op basis waarvan wij onze omgeving ervaren en taxeren, vervolgens omzetten tot een persoonlijke realiteit en beslissingen nemen die, in sommige gevallen, levensbedreigend kunnen zijn.

Dit bovenstaande geldt natuurlijk alleen voor het leven IN de Droomstaat, voor UIT de Droomstaat is het niet van toepassing, maar daar is dan ook geen leven zoals wij dat hier kennen. Waarbij ik toch ook nog wil benadrukken dat, voor zover ik het kan overzien, sterven in de Droomstaat niet per se inhoudt dat je daarna uit de Droomstaat bevrijd bent.

PROGRAMMA'S

pro·gram·ma (het; o; meervoud: programma's; verkleinwoord: programmaatje)

1. lijst, overzicht van wat zal plaatshebben
2. (politiek) beginselverklaring en opgave van de te volgen gedragslijn
3. lijst van instructies die door de computer uit te voeren opdrachten stap voor stap beschrijven
4. uitzending op radio of televisie

Het leek me een goed idee om dit verhaal te beginnen met de betekenis van het woord “PROGRAMMA”, zoals dit wordt aangeleverd door de website van Van Dale. Los van de vierde betekenis, waar we nu niets aan hebben en in feite nooit iets aan hebben of hebben gehad, vertellen de andere drie ons iets heel simpels:

Een programma is een van te voren vastgestelde sequentie (potentiële) gebeurtenissen die leidt naar een geplande (potentiële) uitkomst.

Het leven —in het algemeen en persoonlijk— is een programma. Je wordt geboren, doet iets (eten, drinken, poepen,

piesen, neuken, werken, whatever), en gaat dood. Of je staat 's ochtends op, doet iets (eten, drinken, poepen, piesen, neuken, werken, whatever), en gaat weer naar bed. Deze twee voorbeelden vormen het basis programma waar alles en iedereen op draait. OS-Life, als het ware; het standaard programma dat Maya heeft geïnstalleerd bij levering van De Droomstaat.

(Maya: A.K.A. Ego/Ego-denkgeest; de 'bron' van- en 'drijvende kracht' achter de Droomstaat.)

Al het leven op aarde, in het universum, draait op OS-Life en het grootste deel van dat leven maakt alleen maar gebruik van OS-Life en kiest nooit voor andere software, een ander programma. Althans, dat hallucineer ik; natuurlijk kan ik niet weten welke software een boom, een steen of een stekelvarken gebruikt. In feite kan ik alleen spreken over de mens, aangezien ik dat schijn te zijn; daardoor ben ik een autoriteit op het gebied van mens-zijn.

De mens heeft schijnbaar de vrije wil om zelf te kiezen wat hij wil doen, krijgen of geven; althans, dat hallucineren wij. Dit kunnen we zien als keuzes tussen het ene programma en het andere programma. Dit is niet werkelijk vrije wil, omdat het Maya niets uitmaakt welk programma je gebruikt, zolang je maar een programma gebruikt van Maya. De schijnbare vrije keuze tussen het ene of het andere programma is zelf ook een programma dat draait op OS-Life en geleverd wordt door Maya.

Anders gezegd: het kan Microsoft niets schelen welk programma je op de computer draait, zolang het maar van Microsoft is; of in het geval van Apple een programma van Apple. Vrije wil zou betekenen dat je kan kiezen geen programma te gebruiken, maar dan werkt de computer niet. Met andere woorden: dan werkt je leven niet, je geest niet en je lichaam niet. Dat is geen optie, tenzij je graag dood wilt zijn.

Nu zou je kunnen denken dat “zelfmoord” een keuze vanuit vrije wil is, maar dat is niet het geval. We worden aangezet tot zelfmoord door de omgeving en de situatie waarin we zitten en waaruit we geen andere uitweg zien dan de dood. Met andere woorden: het programma dwingt ons tot zelfmoord en dat is dus niet een gevalletje “vrije wil”, het is volledig georkestreerd door Maya en het kan Maya niets schelen of je leeft of sterft, zolang het maar onderdeel is van het programma dat draait.

Kort gezegd hebben we als enige keuze de keuze tussen de verschillende programma's, maar aangezien ook dat onderdeel is van het programma kunnen we het met goed fatsoen geen ‘keuze’ noemen. En alles is een programma, van religie tot atheïsme, van politiek tot kunst. Alles wat we doen, alles wat we denken, alles wat we geloven en alles wat we zeker denken te weten is een programma en het maakt Maya niet uit welk programma je gebruikt, zolang je maar gelooft dat het echt waar is.

Ontwaken in de Droomstaat houdt in dat je ziet dat het leven een programma is, een virtuele realiteit, en dat het er letterlijk niet toe doet hoe dat er uitziet. Vanzelfsprekend willen we liever een leuke en positieve virtuele realiteit beleven en we doen ons best om het perfecte programma voor ons te kiezen, maar dat lukt niet altijd. Uiteindelijk is elk programma ontwikkeld door Maya en voor Maya en het ene programma (leuk en positief) is niet beter of slechter dan het andere programma (verschrikkelijk en negatief). Het is namelijk allemaal hetzelfde: een programma van Maya; virtueel en dus niet waar.

Ontwaken is zien dat het programma, welk programma dan ook, niet waar is. Wanneer je ontwaakt in de Droomstaat dan blijf je gewoon functioneren, maar dan vanuit de wetenschap dat het leven slechts een tijdelijk trip is dat net als een verkoudheid vanzelf overgaat. Het is niet waar, het is onzinnig en doelloos en aan het einde van het programma is er letterlijk niets gebeurd.

Wanneer je ontwaakt uit de Droomstaat, dan zal het wat lastiger zijn om weer mee te doen. Volledig ontwaken uit de Droomstaat is alleen mogelijk door de volledige ontmanteling van de programma's die draaien, maar, zoals gezegd, dan is er geen lichaam dat functioneert en geen leven meer mogelijk, en dat is in de meeste gevallen geen optie. Ontwaken uit de Droomstaat is een soort van totale meltdown van het systeem, niet iets waar een organisme voor kiest, eerder een samenloop van omstandigheden: *information overload!*

Wanneer je ontwaakt uit de Droomstaat dan zal je je realiseren dat je terug in de Droomstaat moet keren om te kunnen bestaan. Alleen heb je alle programma's vakkundig en totaal vernietigd en ontmanteld. Om terug te kunnen keren in de Droomstaat ben je verplicht om zelf een programma te ontwikkelen en vervolgens moet jij jezelf ervan overtuigen het programma te geloven, terwijl je weet dat het niet waar is. Dat is niet een gemakkelijke opgave.

NIETS IS VAN BELANG

En nog steeds is er residu van wat ik ooit dacht te zijn waarnaar schijnbaar gekeken moet worden en dat schijnbaar gecatalogiseerd moet worden zodat het verwijderd kan worden.

Een schijnbaar normaal werkje als het organiseren van oude foto's is niets anders dan het netjes herplaatsen van oude herinneringen, er nog eens naar kijken en letterlijk voelen dat ze niets met mij van doen hebben.

Ik plaats voor de laatste keer de foto's waar ze thuishoren, een aantal relevante foto's zal ik op mijn Snips website gaan plaatsen, en daarna is dat gedeelte afgesloten en kan ik weer verder.

De herinneringen negeren werkt niet, net doen alsof het niet zo was werkt niet, maar ze de kans geven om van belang te zijn werkt wel... omdat hier ingezien wordt, letterlijk cellulair ingevoeld wordt, dat ze van geen belang meer zijn en wat er nog het meeste toe doet, is dat ze niet vervangen hoeven te worden door nieuwe herinneringen.

Niets is van belang, zelfs dit moment niet...

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com